HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

15 decembrie 2015*

„Marcă comunitară — Procedură de opoziție — Cerere de înregistrare a mărcii verbale ARTHUR & ASTON — Marca națională figurativă anterioară Arthur — Lipsa unei utilizări serioase a mărcii — Articolul 15 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 — Formă care diferă prin elemente care alterează caracterul distinctiv”

În cauza T-83/14,

LTJ Diffusion, cu sediul în Colombes (Franța), reprezentată inițial de S. Lederman, ulterior de F. Fajgenbaum, avocați,

reclamantă,

împotriva

Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat de V. Melgar, în calitate de agent,

pârât,

cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OAPI, intervenientă în fața Tribunalului, fiind

Arthur et Aston SAS, cu sediul în Giberville (Franța), reprezentată de N. Boespflug, avocat,

având ca obiect o acțiune introdusă împotriva Deciziei Camerei întâi de recurs a OAPI din 2 decembrie 2013 (cauza R 1963/2012-1), privind o procedură de opoziție între LTJ Diffusion și Arthur et Aston SAS,

TRIBUNALUL (Camera întâi),

compus din domnul H. Kanninen, președinte, doamna I. Pelikánová și domnul E. Buttigieg (raportor), judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 4 februarie 2014,

având în vedere memoriul în răspuns al OAPI, depus la grefa Tribunalului la 16 mai 2014,

având în vedere memoriul în răspuns al intervenientei depus la grefa Tribunalului la 2 mai 2014,

* Limba de procedură: franceza.

având în vedere memoriul în replică depus la grefa Tribunalului la 12 august 2014,

având în vedere că nicio cerere de stabilire a unei ședințe de judecată nu a fost formulată de părți în termenul de o lună de la comunicarea terminării procedurii scrise și hotărând, prin urmare, pe baza raportului judecătorului raportor și în temeiul articolului 135a din Regulamentul de procedură al Tribunalului din 2 mai 1991, să se pronunțe fără parcurgerea fazei orale a procedurii,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 La data de 10 noiembrie 2010, intervenienta, Arthur et Aston SAS, a formulat o cerere de înregistrare a unei mărci comunitare la Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), în temeiul Regulamentului (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1).

2 Marca a cărei înregistrare a fost solicitată este semnul verbal ARTHUR & ASTON.

3 Produsele pentru care s-a solicitat înregistrarea mărcii fac parte în special din clasa 25 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare, și corespund următoarei descrieri: „Încălțăminte; ghete de sport; pantofi pentru plajă; sandale; cizme; cizme scurte; pantofi din lemn; pantofi sau sandale Esparto; pantofi”.

4 Cererea de înregistrare a unei mărci comunitare a fost publicată în *Buletinul mărcilor comunitare* nr. 10/2011 din 17 ianuarie 2011.

5 La data de 14 aprilie 2011, reclamanta, LTJ Diffusion, a formulat opoziție, în temeiul articolului 41 din Regulamentul nr. 207/2009, față de înregistrarea mărcii solicitate pentru produsele vizate la punctul 3 de mai sus.

6 Opoziția s-a întemeiat pe marca franceză figurativă anterioară înregistrată sub nr. 17731, reprodusă în continuare:

7 Marca anterioară invocată în susținerea opoziției fusese înregistrată în Franța la 16 iunie 1983 și reînnoită la 11 aprilie 2003 pentru următoarele produse din clasa 25: „Articole textile, confecții și haine la comandă, inclusiv cizme, pantofi și papuci”.

8 Motivele invocate în susținerea opoziției au fost cele menționate la articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009.

9 Deși intervenienta a solicitat prezentarea dovezii privind utilizarea serioasă a mărcii anterioare, conform articolului 42 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 207/2009, reclamanta a făcut numai dovada utilizării semnului reprodus în continuare:

10 La data de 27 august 2011, divizia de opoziție a respins opoziția în totalitate pentru motivul că reclamanta nu făcuse dovada utilizării serioase a mărcii anterioare în forma sa înregistrată (denumită în continuare „marca anterioară în forma sa înregistrată”), în sensul articolului 15 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009.

11 La data de 23 octombrie 2012, reclamanta a formulat o cale de atac la OAPI împotriva deciziei diviziei de opoziție, în temeiul articolelor 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009, împotriva deciziei diviziei de opoziție.

12 Prin decizia din 2 decembrie 2013 (denumită în continuare „decizia atacată”), Camera întâi de recurs a OAPI a respins calea de atac. La fel ca divizia de opoziție, camera de recurs a constatat că semnul reprodus la punctul 9 de mai sus (denumit în continuare „semnul utilizat”) era diferit de forma mărcii anterioare în forma sa înregistrată, astfel încât altera caracterul său distinctiv. Prin urmare, camera de recurs a concluzionat că utilizarea mărcii anterioare invocate în susținerea opoziției nu fusese dovedită conform articolului 15 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009.

Concluziile părților

13 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— trimiterea cauzei spre rejudecare la completul competent al OAPI pentru a se pronunța asupra temeiniciei opoziției, în ipoteza în care Tribunalul ar considera că nu are el însuși competența de a se pronunța asupra acesteia.

14 OAPI și intervenienta solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

15 În susținerea acțiunii formulate, reclamanta invocă un singur motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 15 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009. În opinia acesteia, camera de recurs a apreciat în mod eronat dispoziția menționată.

16 Potrivit articolului 15 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009, dovada utilizării serioase a unei mărci comunitare include de asemenea dovada utilizării acesteia sub o formă care diferă prin elemente care nu alterează caracterul distinctiv al respectivei mărci în forma în care aceasta a fost înregistrată.

17 Deși acest articol se referă doar la utilizarea mărcii comunitare, el trebuie să se aplice, prin analogie, utilizării unei mărci naționale întrucât articolul 42 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009 prevede că alineatul (2) al aceluiași articol se aplică mărcilor naționale anterioare menționate la articolul (8) alineatul (2) litera (a) din regulamentul amintit, „înțelegându-se că utilizarea lor în cadrul [Uniunii] se înlocuiește cu utilizarea lor în statul membru în care marca națională anterioară este protejată” [Hotărârea din 14 iulie 2014, Vila Vita Hotel und Touristik/OAPI – Viavita (VIAVITA), T-204/12, EU:T:2014:646, punctul 24].

18 Scopul articolului 15 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009, care evită impunerea unei conformități stricte între forma utilizată a mărcii și cea în care marca a fost înregistrată, este de a permite titularului acesteia din urmă să aducă semnului, cu ocazia exploatării sale comerciale, modificările care, fără a-i altera caracterul distinctiv, îi permit să îl adapteze mai bine cerințelor de comercializare și de promovare a produselor sau serviciilor în cauză. În conformitate cu scopul său, domeniul de aplicare material al acestei dispoziții trebuie să fie considerat limitat la situațiile în care semnul utilizat în mod concret de titularul unei mărci pentru a desemna produsele sau serviciile pentru care aceasta a fost înregistrată constituie forma în care aceeași marcă este exploatată comercial. În asemenea situații, atunci când semnul utilizat în comerț diferă de forma în care acesta a fost înregistrat numai prin elemente neglijabile, astfel încât cele două semne pot fi considerate ca fiind în mod global echivalente, dispoziția sus-menționată prevede că obligația de utilizare a mărcii înregistrate poate fi îndeplinită făcând dovada utilizării semnului care constituie forma utilizată în comerț [Hotărârea din 10 iunie 2010, Atlas Transport/OAPI – Hartmann (ATLAS TRANSPORT), T-482/08, EU:T:2010:229, punctul 30, Hotărârea din 21 iunie 2012, Fruit of the Loom/OAPI – Blueshore Management (FRUIT), T-514/10, EU:T:2012:316, punctul 28, și Hotărârea din 12 martie 2014, Borrajo Canelo/OAPI – Tecnoazúcar (PALMA MULATA), T-381/12, EU:T:2014:119, punctul 26].

19 În speță, este cert că, pentru perioada relevantă care se întinde de la 17 ianuarie 2006 la 16 ianuarie 2011, numai utilizarea serioasă a semnului utilizat a fost dovedită în cadrul procedurii în fața OAPI. Prin urmare, trebuie analizat dacă în mod întemeiat camera de recurs a concluzionat că acest semn conținea diferențe în raport cu marca anterioară în forma sa înregistrată, care alterau caracterul distinctiv al acesteia din urmă.

20 În această privință, trebuie amintit că, potrivit Regulamentului nr. 207/2009, caracterul distinctiv al unei mărci implică faptul că această marcă permite să se identifice produsul a cărui înregistrare este solicitată înregistrarea ca provenind de la o întreprindere determinată și, așadar, să se distingă acest produs de cele ale altor întreprinderi (a se vedea Hotărârea din 18 iulie 2013, Specsavers International Healthcare și alții, C-252/12, Rep., EU:C:2013:497, punctul 22 și jurisprudența citată).

21 Marca anterioară în forma sa înregistrată reprezintă prenumele Arthur sub forma unei semnături manuscrise, în negru pe fond alb, plasată în mod oblic și comprimat, literele fiind redate sub forma unui scris foarte compact. Prima literă a respectivei mărci este pusă în evidență întrucât este scrisă cu majusculă și este subliniată prin prezența unui punct între cele două linii oblice ale literei „A”. Deși

elementul verbal „arthur” constituie elementul dominant al mărcii anterioare în forma sa înregistrată, caracterul distinctiv al acesteia nu provine numai din acest element verbal, ci și din prezentarea sa grafică, care, deși secundară, nu este nici neglijabilă, nici banală.

22 Astfel cum camera de recurs observă în mod întemeiat la punctul 27 din decizia atacată, semnul utilizat prezintă diferențe importante în raport cu marca anterioară în forma sa înregistrată. Chiar dacă semnul utilizat reia elementul verbal „arthur”, caracterele utilizate pentru a reda literele care constituie acest element verbal sunt caractere de tipar majuscule albe, ușor stilizate, pe un fond negru și dispuse orizontal. Pe de altă parte, semnul utilizat plasează cuvântul „arthur” într-un cadru dreptunghiular negru care, la rândul său, are un cadru fin alb.

23 Aceste diferențe pot, din punctul de vedere al consumatorului mediu francez vizat de produsele care fac parte din clasa 25, să altereze caracterul distinctiv al mărcii anterioare în forma sa înregistrată. Astfel, elementul grafic al respectivei mărci, alcătuit dintr-o semnătură stilizată, dispare complet din semnul utilizat și este înlocuit printr-un element grafic total diferit, foarte clasic, simetric și static, în timp ce, astfel cum OAPI arată în mod întemeiat, marca anterioară în forma sa înregistrată atrage atenția prin asimetria și prin dinamismul conferite de mișcarea literelor de la stânga spre dreapta. Diferențele dintre marca și semnul menționate mai sus nu sunt neglijabile și acestea nu pot fi considerate ca fiind în mod global echivalente, în sensul jurisprudenței citate la punctul 18 de mai sus.

24 Ținând seama de faptul că forma grafică specială a cuvântului „arthur” conferă, împreună cu respectivul cuvânt, caracterul distinctiv al mărcii anterioare în forma sa înregistrată și că acesta este în mod radical alterat în semnul utilizat, trebuie să se confirme concluzia camerei de recurs conform căreia diferențele dintre marcă și semnul în cauză sunt de așa natură încât caracterul distinctiv al celei dintâi este alterat.

25 Această concluzie nu este contestată prin argumentarea reclamantei.

26 În primul rând, trebuie să se respingă, ca fiind neîntemeiată în fapt, critica reclamantei conform căreia camera de recurs nu s-a pronunțat cu privire la o eventuală alterare a caracterului distinctiv al mărcii anterioare în forma sa înregistrată și nu a efectuat, în această privință, o analiză concretă a acestei mărci și a semnului utilizat. Astfel, este suficient să se facă referire la punctele 26-30 și 34-36 din decizia atacată pentru a constata că camera de recurs a efectuat o analiză concretă și detaliată a mărcii și a semnului sus-menționate pentru a ajunge la concluzia, la punctul 40 al aceleiași decizii, că semnul utilizat se deosebea de marca anterioară în forma sa înregistrată într-un mod care altera caracterul distinctiv al acesteia din urmă.

27 Trebuie de asemenea să se respingă critica reclamantei conform căreia camera de recurs nu s-a pronunțat cu privire la caracterul distinctiv propriu al elementului grafic al mărcii anterioare în forma sa înregistrată, nici cu privire la problema dacă numai prin utilizarea unui nou format de scriere, calificat chiar de camera de recurs drept „foarte clasic”, se putea determina o alterare a caracterului distinctiv al mărcii anterioare în forma sa înregistrată.

28 În această privință, trebuie arătat că, la punctul 34 din decizia atacată, camera de recurs a apreciat că elementele figurative ale mărcii anterioare în forma sa înregistrată nu puteau fi considerate neglijabile. La punctul 35 din decizia atacată, ea a continuat precizând că respectivul cuvânt „arthur” nu era reprezentat în caractere în totalitate comune și banale și amintind că marca anterioară pe care era întemeiată opoziția nu era înregistrată ca o marcă verbală, ci ca o marcă figurativă. În sfârșit, la punctul 36 din decizia atacată, camera de recurs a considerat că semnul utilizat crea consumatorului o impresie foarte diferită de cea produsă de marca anterioară în forma sa înregistrată prin faptul că el nu reproducea niciunul dintre elementele figurative ale acesteia din urmă și era alcătuit din alte elemente figurative, în special din caractere de tipar foarte puțin stilizate.

29 Astfel, din cuprinsul punctelor 34-36 din decizia atacată rezultă că, în mod contrar susținerilor reclamantei, camera de recurs a analizat caracterul distinctiv propriu al elementelor figurative ale mărcii anterioare în forma sa înregistrată și a concluzionat că aceste elemente nu erau nici comune, nici banale. Camera de recurs a considerat în mod implicit, dar necesar, că aceste elemente figurative contribuiau la caracterul distinctiv al mărcii anterioare în forma sa înregistrată. Din cuprinsul punctelor sus-menționate din decizia atacată și în special din cuprinsul punctului 36 din aceeași decizie rezultă de asemenea că camera de recurs a considerat că alterarea caracterului distinctiv al mărcii anterioare în forma sa înregistrată rezulta din dispariția, în semnul utilizat, a elementelor figurative menționate mai sus și din înlocuirea lor cu altele mai banale și mai puțin stilizate.

30 În al doilea rând, reclamanta a susținut că elementul verbal „arthur” era unicul element distinctiv și dominant al mărcii anterioare în forma sa înregistrată, grafica acestui element verbal fiind banală și secundară. Prin urmare, în opinia reclamantei, o aplicare corectă a articolului 15 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009 ar fi trebuit să determine camera de recurs să considere că semnul utilizat, care relua în totalitate acest element verbal distinctiv și dominant, fără adăugarea unui alt element verbal sau a vreunui element grafic distinctiv, ci într-un stil diferit, banal și secundar, nu altera caracterul distinctiv al mărcii anterioare în forma sa înregistrată.

31 În susținerea tezei conform căreia elementul verbal „arthur” constituia unicul element distinctiv și dominant al mărcii anterioare în forma sa înregistrată, reclamanta a invocat că, în numeroase decizii ale instanțelor, atât franceze, cât și ale Uniunii, s-a concluzionat în acest sens. Reclamanta a invocat în special Hotărârea din 24 noiembrie 2005, Sadas/OAPI – LTJ Diffusion (ARTHUR ET FELICIE) (T-346/04, Rec., EU:T:2005:420), privind opoziția pe care a formulat-o în temeiul mărcii anterioare în forma sa înregistrată, împotriva cererii de înregistrare ca marcă comunitară a semnului verbal ARTHUR ET FELICIE. Reclamanta a invocat de asemenea hotărârea Curții de Apel din Paris pronunțată la 11 mai 2005 în cadrul unei acțiuni în contrafacere pe care a inițiat-o împotriva utilizării mărcii verbale ARTHUR ET FELICIE.

32 Reclamanta a reproșat în plus camerei de recurs că a considerat complet irelevante Hotărârea ARTHUR ET FELICIE, punctul 31 de mai sus (EU:T:2005:420) și deciziile instanțelor naționale pe care le-a invocat în cursul procedurii administrative. Contestând aprecierea camerei de recurs conform căreia constatările din hotărârea și din deciziile sus-menționate erau irelevante întrucât erau efectuate în cadrul unei analize privind riscul de confuzie, iar nu al unei analize a naturii utilizării mărcii anterioare în forma sa înregistrată (punctele 32 și 38 din decizia atacată), reclamanta susține, în esență, că analiza caracterului distinctiv al respectivei mărci trebuia să fie aceeași atât în contextul articolului 8 din Regulamentul nr. 207/2009, referitor la riscul de confuzie, cât și în cel al articolului 15 din regulamentul menționat, referitor la utilizarea mărcii înregistrate.

33 Ca răspuns la argumentarea reclamantei prezentată la punctele 30-32 de mai sus, trebuie amintit mai întâi că, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 21 de mai sus, elementul verbal „arthur” constituie elementul dominant al mărcii anterioare în forma sa înregistrată prin faptul că domină impresia de ansamblu produsă de această marcă. Prezentarea grafică a acestui element verbal are un caracter secundar, dar nu neglijabil, în această impresie de ansamblu.

34 În aceste condiții, trebuie subliniat că reluarea elementului dominant al mărcii anterioare în forma sa înregistrată în cadrul semnului utilizat, așa cum este cazul în speță cu elementul verbal „arthur”, nu este suficientă pentru a admite că acest semn nu alterează caracterul distinctiv al mărcii anterioare în forma sa înregistrată. Analiza alterării caracterului distinctiv constă în compararea mărcii anterioare în forma sa înregistrată cu semnul utilizat pentru a examina dacă această marcă și acest semn diferă sau nu diferă prin elemente neglijabile și dacă acestea pot fi considerate ca fiind în mod global echivalente (Hotărârea ATLAS TRANSPORT, punctul 18 de mai sus, EU:T:2010:229, Hotărârea FRUIT, punctul 18 de mai sus, EU:T:2012:316, și Hotărârea PALMA MULATA, punctul 18 de mai sus, EU:T:2014:119). Astfel cum s-a concluzionat deja, constatările camerei de recurs în această privință nu sunt viciate de vreo eroare.

35 În continuare, în ceea ce privește susținerea reclamantei conform căreia elementul verbal „arthur” constituie singurul element distinctiv al mărcii anterioare în forma sa înregistrată, această susținere este eronată pentru motivele expuse la punctele 21-24 de mai sus, întrucât caracterul distinctiv al acestei mărci nu rezultă numai din acest element verbal, ci și din prezentarea grafică a respectivului element, care nu este nici neglijabilă, nici banală.

36 Pe de altă parte, afirmația menționată mai sus a reclamantei nu este susținută de Hotărârea ARTHUR ET FELICIE, punctul 31 de mai sus (EU:T:2005:420). În această hotărâre, Tribunalul nu a concluzionat în niciun fel că elementul verbal „arthur” constituie unicul element distinctiv al mărcii anterioare în forma sa înregistrată. În cadrul comparării semnelor în conflict în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea ARTHUR ET FELICIE, punctul 31 de mai sus (EU:T:2005:420), și mai exact la punctul 46 din hotărârea menționată, Tribunalul doar a constatat, ca în speță (a se vedea punctul 21 de mai sus), caracterul dominant al acestui element verbal și caracterul secundar al elementelor figurative.

37 În sfârșit, în ceea ce privește invocarea de către reclamantă a hotărârii Curții de Apel din Paris din data de 11 mai 2005 (a se vedea punctul 31 de mai sus), precum și a altor decizii ale instanțelor naționale, invocate de asemenea la OAPI, trebuie să se observe că atât hotărârea menționată, cât și respectivele decizii nu sunt de natură să repună în discuție concluzia Tribunalului de la punctul 24 de mai sus, întrucât în acestea nu s-a concluzionat în niciun fel că elementul grafic al mărcii anterioare în forma sa înregistrată era neglijabil și că acesta nu contribuia, împreună cu elementul verbal „arthur”, la caracterul distinctiv al acestei mărci. Dimpotrivă, acest element grafic, având forma unei semnături manuscrise, era calificat drept „special”. Tocmai în acest fel a descris Curtea de Apel din Paris, în hotărârea citată anterior, marca anterioară în forma sa înregistrată ca „[fiind] redată într-o grafică specială de semnătură manuscrisă, în formă ascendentă, un punct fiind plasat sub litera A”. În orice caz, trebuie amintit că regimul comunitar al mărcilor este autonom și că legalitatea deciziilor camerelor de recurs se apreciază numai în temeiul Regulamentului nr. 207/2009, astfel încât OAPI sau, în cadrul unei acțiuni, Tribunalul nu sunt obligate să ajungă la aceleași rezultate ca administrațiile sau instanțele naționale într-o situație similară [a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 ianuarie 2006, Deutsche SiSi-Werke/OAPI, C-173/04 P, Rec., EU:C:2006:20, punctul 49, și Hotărârea din 23 ianuarie 2014, Coppenrath-Verlag/OAPI – Sembella (Rebella), T-551/12, EU:T:2014:30, punctul 61 și jurisprudența citată].

38 În temeiul considerațiilor care figurează la punctele 33-37 de mai sus și fără a fi necesară pronunțarea asupra temeiniciei susținerii reclamantei potrivit căreia analiza caracterului distinctiv al mărcii în forma sa înregistrată ar trebui să fie aceeași în cadrul articolelor 8 și 15 din Regulamentul nr. 207/2009 (a se vedea punctul 32 de mai sus), trebuie să se respingă premisa argumentației reclamantei conform căreia elementul verbal „arthur” constituie unicul element distinctiv și dominant al mărcii anterioare în forma sa înregistrată. Prin urmare, trebuie să se respingă restul argumentației reclamantei care se întemeiază pe această premisă eronată (a se vedea punctul 30 de mai sus).

39 În al treilea rând, trebuie să se respingă argumentul reclamantei conform căruia soluția reținută în decizia atacată ar fi contrară soluției reținute în Decizia Camerei a doua de recurs a OAPI din 4 octombrie 2013 (cauza R 737/2013-2). Este suficient să se constate că situațiile de fapt din aceste două decizii diferă, întrucât relația dintre forma mărcii anterioare în forma sa înregistrată și forma semnului utilizat, așa cum este definită în decizia atacată, se deosebește de relația dintre forma mărcii anterioare și cea a semnului utilizat, așa cum este definită în Decizia Camerei a doua de recurs a OAPI din 4 octombrie 2013, citată anterior. Pe de altă parte, trebuie amintit că OAPI este chemat să decidă în funcție de circumstanțele fiecărui caz și că acesta nu este ținut de deciziile anterioare luate în alte cauze. Astfel, legalitatea deciziilor camerei de recurs trebuie să fie apreciată numai în temeiul Regulamentului nr. 207/2009, iar nu al unei practici decizionale anterioare acestora. În plus, în cadrul controlului de legalitate, Tribunalul nu este ținut de practica decizională a OAPI (a se vedea Hotărârea PALMA MULATA, punctul 18 de mai sus, EU:T:2014:119, punctul 43 și jurisprudența citată).

40 În temeiul considerațiilor precedente, este necesar să se respingă motivul de anulare întemeiat pe încălcarea articolului 15 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009. În consecință, acțiunea trebuie respinsă în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

41 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

42 Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor OAPI și ale intervenientei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă LTJ Diffusion la plata cheltuielilor de judecată.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 15 decembrie 2015.

Semnături